

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Het ware, glorieijke Kerstfeest

HET plan van God ten opzichte van de mensen is oneindig welwillend, het toont de volledigste onbaatzuchtigheid en een sublieme nederigheid. De Eeuwige openbaarde die gevoelens in hun hele kwintessens toen Hij aanvaardde dat Zijn Zoon bij zijn geboorte op aarde in een stal werd ontvangen. Er was geen wieg met roze en blauwe linten om de Koning der koningen te ontvangen, die zich zover vernederde dat hij de Mensenzoon werd. Dat nam niets weg, noch van zijn glorie, noch van zijn waardigheid. En boven de velden van Bethlehem zongen de engelen van God met hun hemelse stem: "Ere zij God in den hoge, vrede op aarde voor de mensen van goede wil." Het was wel degelijk een onuitsprekelijke en goddelijke openbaring die bij geen andere geboorte plaatsvond.

In zijn immense hoogmoed verbeeldde het volk van Israël zich allerlei dingen. Het dacht het zaad van Abraham te zijn, zijn nageslacht waardoor alle aardbewoners gezegend zouden worden. Het had het natuurlijk kunnen zijn, maar het had het nodige moeten doen om het geloof en de trouw van Abraham te hebben. Het enige dat telt zijn de feiten, de rest heeft geen enkele waarde.

Slechts enkele mensen verwachtten de komst van de Messias bij zijn geboorte: Simeon en Hanna de profetes, twee of drie anderen, in totaal een handvol mensen. Zij konden de wonderbaarlijkste, de subliemste gave waarderen, het geschenk bij uitstek dat God de mensen gaf: Zijn welbeminde Zoon, onze dierbare Verlosser, die de heerlijkheid die hij bij de Vader had, verliet om op aarde geboren te worden en het heil aan de mensen te brengen. Dat is het prachtigste, het onuitsprekelijkste Kerstfeest, het geschenk bij uitnemendheid dat de mensen van God kregen, waarbij alle andere geschenken geen enkele waarde hebben en volledig verdwijnen.

Dat majestueuze en glorievolle Kerstfeest is eerst op een plechtige manier in de hemel gevierd, want het betekende een kolossaal werk, een onmetelijke taak die volbracht moest worden. De stem liet zich horen: "Wie is waard het boek te openen en er de zegels van te verbreken?" De Zoon van God bood zich aan. Hij zei: "Ik kom, o God, om Uw Wil te volbrengen, Uw Wet ligt in het diepst van mijn hart." De wil van God was, dat de Zoon de glorie in de hemel verliet, dat hij zich onttreed van zijn persoonlijkheid en zijn geestelijke macht om, door zijn offer, het losgeld te worden,

ten eerste voor de gevallen geestelijke wezens, daarna voor alle mensen veroordeeld door de zonde begaan door Adam.

Het is deze heilige taak, dat werk van volledige zelfverloochening en van redding, dat in de hemel als het hemelse Kerstfeest werd gevierd. Dit zijn boeiende en aangrijpende dingen die ons tot in het diepst van ons hart moeten treffen. Door ons vooral in de plaats van onze dierbare Verlosser te stellen, kunnen we het best de volle omvang en waarde van zijn werk begrijpen, en de geest van offer en zelfopoffering die hij moest ontplooiën om dat werk tot stand te brengen.

De Zoon van God was een persoon zonder zonde, van een absolute reinheid, een immense heerlijkheid, een fenomenale macht. Hij moest dat alles verlaten; het gevoeligste voor hem was vooral het feit dat hij van de innige en tedere gemeenschap die hij altijd had met zijn Vader, moest scheiden.

Op het moment waarop dat glorieijke Kerstfeest zich in de hemel openbaarde, trachtten op aarde de dochters van de meest geachte families in Israël zich in de ogen van God te heiligen, ieder in de hoop gekozen te worden om de moeder van de Messias te worden. Inderdaad, de profetie van Jesaja kondigde aan dat een maagd een kind ter wereld zou brengen dat Emmanuel, de machtige God, de Vrededorst, de eeuwige Vader genoemd zou worden. De engel Gabriël verscheen aan Maria en bracht haar de prachtige tijding: "Wees gezegend onder alle vrouwen op aarde. De Heilige Geest zal over u komen en de kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwen. Het kind dat geboren zal worden, zal Gods Zoon genoemd worden."

Alles werd volbracht zoals God in Zijn voorkennis had gezien, en de Messias werd geboren uit de maagd in Bethlehem. Dat is het eeuwige geschenk dat ons verleend is door de welwillendheid en de tederheid van de Allerhoogste. Het is de gave van het leven die ons heil, zegen, vreugde en troost geeft in alle eeuwigheid, redding, genezing, verlossing en in het bijzonder, die voor ons de toegang opent tot het Koninkrijk van God.

De Zoon van God verscheen dus op aarde als een klein kind, dat opgroeide tot de Christus, de Gezalfde van God, op wie de heilige geest van God rustte op een complete en gehele manier, omdat hij zonder zonde bevonden was. De Heer Jezus wordt in de Heilige Schrift "de tweede Adam" genoemd. Hij betaalde het losgeld

voor de eerste Adam, wiens proeve van trouw en dankbaarheid niet lukte, en voor diens hele nageslacht.

Het is een onpeilbare genade dat de Heer voor ieder van ons geboren werd, aldus zouden we allen in waarheid kunnen zeggen: "Christus in ons, de hoop op de heerlijkheid" en niet de hoop op het graf, die de god van deze wereld ons geeft. Wat de kleine kudde betreft, als zij in het graf moet neerdalen, is het omdat zij vrijwillig haar leven geeft met haar Meester. Onze dierbare Verlosser ging ook door het graf, maar op de derde dag was hij weer te midden van zijn dierbare discipelen. Hij opende hun verstand, opdat zij konden begrijpen wat de apostel Paulus later vermeldt: "Als wij al Christus naar het vlees hebben gekend, dan kennen wij hem nu niet meer zo. Hij is een levenbrengende geest geworden." Inderdaad, onze geliefde Verlosser kreeg de onsterfelijkheid van de goddelijke natuur en, van eeuwigheid tot eeuwigheid, zal bij de naam van Jezus elke knie buigen en elke tong belijden dat God hem beminde.

Het werk van God is van een onuitsprekelijke verhevenheid. Wat een liefde was nodig om aan de gevallen mensheid een Zaligmaker te zenden in de persoon van Zijn Zoon, de Eniggeborene van de Vader! Zijn liefde, Zijn verhevenheid en Zijn nederigheid drukten zich voornamelijk uit toen Hij uit de schoot van de verloren mensheid een kleine kudde riep, genomen uit de zondige en verdorven mensen. Nadat Hij hen onderwezen en hun een edel karakter verleend heeft, maakt Hij er de glorievolle bruid van Zijn Zoon van en verleent haar de onsterfelijkheid van de goddelijke natuur, zoals aan de Verlosser zelf. Het is iets zo groots, zo verhevens, zo nobels dat het voor onze arme kleine hersenen onvoorstelbaar zou zijn, als ze niet verlicht waren door de krachtige werking van de geest van God. Bijna tweeduizend jaar waren nodig om de kleine kudde te zoeken, te vormen en te versterken, die onze dierbare Verlosser aan zijn Vader zal voorstellen als een heilige, onberispelijke bruid zonder smet of blaam of iets dergelijks, volmaakt in haar karakter en in haar mentaliteit.

Velen van de leden van de kleine kudde hadden geen kinderen volgens het vlees. Maar hoeveel kinderen volgens de geest worden aan de trouwe kerk gegeven! En dat zijn de beste, de enige waarachtige kinderen, aangezien alle andere sterven, zij kunnen niet blijven leven. Het is een hele scholing, natuurlijk, om ertoe te komen vandaag personen, die wij gisteren niet kenden, te beschouwen als onze kinderen volgens de geest, om hun onze liefde te geven, hen te helpen, hen met zorg te omringen, hen te troosten, te verdragen en hen waarachtig te beminnen. Het is

De zegevierende kracht van het goede

ALBERT werd geboren in een schilderachtige streek, in een klein stadje omringd door hoge beboste heuvels. Het land zou charmant zijn, zonder het treurige uitzicht op mijnschachten en slakkenhopen, een constante herinnering aan de gevaren die de mannen van de regio riskeren. Ze houden ondanks alles van hun werk, en elke zoon die geboren wordt, is voorbestemd om af te dalen naar de ingewanden van de aarde om steenkool te winnen. Op driejarige leeftijd krijgt Albert een ernstige ziekte waardoor de meeste kinderen in die streek geveld worden. Op wonderbaarlijke wijze overleeft hij, maar hij blijft gedurende zijn hele adolescentie zwak van gezondheid. Zijn ouders, die een tedere liefde voor hem hebben, waken met een constante zorg over hem. Na zijn schooltijd gaat de jongen ook naar de mijn, net als

zijn vader. Ook leert hij ijzer smeden. Omdat hij daar veel talent voor heeft, slaagt hij er zelfs in om heel mooie dingen te maken.

Plotseling komt de oorlog tussenbeide en onderbreekt elke activiteit. Hij moet zijn familie verlaten, alles opgeven om te gaan vechten. Vier lange jaren gaan zo voorbij, eindeloos, op de slagvelden, ten prooi aan voortdurende angsten, afgewisseld door kleine momenten van rust waarin de soldaten zeer slechte gewoonten aannemen. Om de scheiding te vergeten, het heimwee naar het geboorteland, om de werkeloosheid te vullen, gaan ze roken, drinken... Dat geldt ook voor Albert. Hij maakt vele moeilijkheden door, vele gevaren; hij staat op het randje van de dood, zonder zich bewust te zijn van een onzichtbare bescherming die hem bij elke stap vergezelt. Pas lang na zijn terugkeer realiseert Albert zich, als hij in zijn hart deze periode van zijn leven overdenkt, dat de Eeuwige hem zonder dat hij het zich bewust

was, in vele situaties heeft bewaard die hem zijn leven hadden kunnen kosten.

Het einde van de oorlog brengt Albert terug. Hem weer te zien geeft vele tranen van emotie en geluk. Dan komt ook weer de hervatting van het werk in de mijn. De slechte gewoonten die tijdens de oorlog zijn opgelopen, verduisteren al snel de vreugde van de terugkeer. Elke ochtend, op weg naar het werk, is er eerst een stop bij het plaatselijke café, de ontmoetingsplaats van alle collega's van Albert. Ieder betaalt om de beurt voor een rondje, dan gaan ze op weg naar de mijn. Hier beginnen ze met het betalen van een klein bedrag voor het drankje van de dag. Het werk begint, zwaar, in een verstikkende hitte, die de longen binnendringt met stof en hen dorstig maakt. Ook bij de lunch, die hij altijd bij zijn ouders thuis gebruikt, drinkt Albert meer dan hij zou moeten. Het komt op die manier zover dat hij vier tot vijf liter wijn per dag drinkt. Zijn lichaam komt

in opstand, waardoor de jongeman al snel last krijgt van heftige astma-aanvallen. Hij is echter niet in staat om zichzelf te beheersen, ondanks de raadgevingen en smeekbeden van zijn ouders.

Een tijdje later, als hij denkt dat het beginnen van een eigen gezinnetje hem zal helpen zijn moeilijkheden te overwinnen, trouwt Albert met een heel serieus meisje, dat hem omringt met al haar genegenheid en zorg, en een vriendelijke en gastvrije sfeer schept. Hij weet dat zij ijverig de bijeenkomsten van de "Vrienden van de Mens" bijwoont en weerhoudt haar er niet van om daarmee door te gaan, en krijgt al snel het gevoel dat hij helaas niet in staat is om haar gelukkig te maken, omdat hij niet de moed voelt om aan zijn slechte gewoonten weerstand te bieden, en dan ook bijna elke avond heel laat in dronken toestand thuiskomt.

De arme jonge vrouw lijdt zwaar onder deze situatie. Ze zou het geweldig vinden

een hele kunst om dat programma te vervullen. Men moet zichzelf vergeten, zich oefenen de ware liefde te ontplooiën die alles gelooft, alles verdraagt, het kwade niet vermoedt en zacht blijft in alle omstandigheden. Als deze krachttoer verwezenlijkt is in onze ziel, dan kunnen we waarachtig zeggen: "Christus in ons, de hoop op de heerlijkheid."

Wanneer de kleine kudde voltallig zal zijn, zullen de glorierijke gevolgen van de geboorte van onze dierbare Verlosser als Mensenzoon zich op de hele aarde openbaren. Dat zal dan een volledige verandering worden, dat wil zeggen het herstel van alle dingen in zijn hele pracht en glans.

Volgens het weldoende plan van God, kondigt de profeet Jesaja aan: "De Here der heerscharen zal op deze berg voor alle volken een feestmaal van vette spijzen aanrichten, een feestmaal met belegen wijnen, van mergrijke, vette spijzen, van reine wijnen die gezuiverd zijn. En Hij zal op deze berg de sluier vernietigen, die alle naties omsluit, en de bedekking, waarmee alle volken bedekt zijn. Hij zal voor eeuwig de dood vernietigen en de Eeuwige zal de tranen van alle aangezichten afwissen en de smaad van zijn volk zal Hij van de hele aarde verwijderen." Op deze grote Kerstdag zal er gezegd worden: "Zie, dat is de Here, op Wie wij hoopten, Hij zal ons verlossen. Dat is de Here, op Wie wij hoopten. Laten wij juichen en ons verblijden over de verlossing die Hij geeft, want de hand des Heren zal op deze berg rusten."

Vrede of oorlog?

De krant *Tribune de Genève* van 30-31 juli en 1 augustus 2022 publiceerde in zijn rubriek "Wereld" onder de titel "Wapenwedloop" een artikel dat de huidige situatie van kernwapens in de wereld blootlegt. We geven dit artikel volledig weer:

"De atoomdreiging is reëler dan ooit"

Er gaat niets goed tussen de kernmachten en andere staten. De tiende conferentie van het onderzoek van het non-proliferatieverdrag (NPV) in New York begint gespannen.

Het risico van een atoomoorlog is zelden zo groot geweest. De nucleaire dreiging van Rusland in Oekraïne, het groeiende arsenaal van China, de zorgwekkende modernisering van deze massavernietigingswapens bij alle machten die deze bezitten... De atmosfeer is op zijn zachtst gezegd explosief aan de vooravond van de tiende onderzoeksconferentie van het Verdrag inzake het niet verspreiden van kernwapens (NPV). Maandag begint in New York een vier weken durende diplomatieke krachtmeting tussen de 191 deelnemende Staten. Gegarandeerd vol spanningen.

"De kloof is enorm tussen de vijf kernmachten die door het verdrag worden erkend (noot van de redactie: China, de Verenigde Staten, Frankrijk, Rusland en het Verenigd Koninkrijk) en de andere staten die hen ervan beschuldigen hun verplichtingen niet te zijn nagekomen", zegt Marc Finaud, onderzoeker verbonden aan het Centrum voor veiligheidspolitiek te Genève. "De eerste overeenkomst, toen het NP-verdrag in 1968 werd aangenomen, was dat alle landen afstand deden van de atoombom (en ermee instemden om gecontroleerd te worden), behalve de vijf mogendheden die al kernwapens bezaten, op voorwaarde dat ze af zouden zien van uitbreiding en te goeder trouw zouden onderhandelen over de vermindering van hun wapenvoorraad. Het uiteindelijke doel was de eliminatie van dit massavernietigingswapen."

Permanente staat van alarm

In werkelijkheid bleven de arsenalen groeien gedurende ongeveer vijftien jaar na de goedkeuring van het

verdrag, totdat ze bijna 70 000 kernkoppen bevatten in het midden van de jaren 1980. Sindsdien hebben overeenkomsten tussen Washington en Moskou dat aantal teruggebracht tot bijna 13 000, waarvan de meeste zich in Rusland (5977) en de Verenigde Staten (5428) bevinden, maar ook nog een paar honderd in handen van China (350), Frankrijk (290) en het Verenigd Koninkrijk (225) zijn, volgens schattingen van de Federatie van Amerikaanse Wetenschappers, die dit jaar zijn gepubliceerd door het Internationale Onderzoeksinstituut voor Vrede te Stockholm. Dat gezegd hebbende, blijft het risico aanzienlijk, gezien het feit dat ongeveer 3700 van deze wapens opgesteld en operationeel zijn, waarvan een goede helft permanent stand by wordt gehouden, klaar voor gebruik in een kwestie van minuten.

Daarnaast zijn drie staten die het NPV niet ondertekend hebben, inmiddels atoommachten geworden: Israël (misschien 90 kernkoppen), India (160) en Pakistan (165). Daarbij komt Noord-Korea (20), dat het verdrag verliet om zijn nucleaire programma te ontwikkelen. Wat Iran betreft, dat is gevaarlijk dicht bij de drempel. "De vijf machten van het verdrag gebruiken het risico van proliferatie om het handhaven van hun nucleaire programma's te rechtvaardigen. Het is een nogal hypocriete uitspraak", zegt Marc Finaud. "Aan de ene kant vergeten ze te vermelden welke rol ze mogelijk hebben gespeeld bij de proliferatie. Aan de andere kant dwingt hun weigering om af te zien van kernwapens andere staten om te proberen ze zelf te verwerven.

Eenvoudig in gebruik

"De wapenwedloop is nooit gestopt", voegde de voormalige Franse diplomaat eraan toe. "Vandaag wordt de kwantitatieve afname van de wapenvoorraden gecompenseerd door kwalitatieve modernisering. Veel kernkoppen zijn veel krachtiger dan de bom op Hiroshima. Andere hebben kleinere ladingen, maar zijn gemakkelijker "bruikbaar" gemaakt op een slagveld, omdat ze gemonteerd kunnen worden op raketten met een beperkt bereik. Het principe van afschrikking betekent dat de dreiging zo realistisch mogelijk wordt gemaakt."

En dat is nog niet alles. China aarzelt niet om zijn voorraad te vergroten en zou volgens schattingen van het onderzoeksinstituut van 350 kernkoppen momenteel naar 1000 tot 2030 kunnen gaan. Het Verenigd Koninkrijk van zijn kant heeft aangekondigd het aantal van zijn kernkoppen te willen verhogen van 225 naar 260. Volledig in strijd met het NPV natuurlijk.

Illegale wapens

We begrijpen de frustratie van de landen die afstand hebben gedaan van de atoombom. Dit leidde tot de goedkeuring van het Verdrag inzake het verbod op kernwapens, dat vorig jaar in werking trad ondanks verzet van de grote mogendheden en hun bondgenoten. "Het belangrijkste belang is dat het een juridisch vacuüm opvult", legt Marc Finaud uit. "Andere massavernietigingswapens – biologische en chemische – zijn verboden door verdragen en worden geëlimineerd. Wat nog ontbrak was een tekst die kernwapens illegaal maakt, omdat het burgers op grote schaal doodt."

Het is duidelijk dat de uitvoering van het verbod moeilijk schijnt. Maar dit is niet alleen wishful thinking. Het internationaal humanitair recht vereist dat oorlogsvoerders de beginselen van proportionaliteit en discriminatie respecteren (noot van de redactie: onderscheid tussen strijders en burgers). In het verleden heeft dit niet alleen geleid tot de eliminatie van biologische en chemische wapens, maar ook tot het verbod op antipersoneelmijnen (mijnen om manschappen buiten gevecht te stellen) of clusterbommen.

Andrès Allemand Smaller, auteur van dit artikel, kondigt de tiende toetsingsconferentie van het Verdrag inzake het niet-verspreiden van kernwapens aan, die kort na de publicatie van zijn artikel zou plaatsvinden en voorziet vier weken van krachtmetingen tussen de 191 staten die betrokken zijn bij het probleem van

kernwapens. Dit is het bewijs dat iedereen zich bewust is van het potentiële gevaar van dergelijke wapens, als ze zouden worden gebruikt. Iedereen is op de hoogte, maar niemand is klaar of vastbesloten om de eerste stap naar vrede te zetten. Het motto Si vis pacem para bellum (als je vrede wilt, bereid je voor op oorlog) lijkt door de naties te worden opgenomen en in praktijk gebracht.

Zoals Andres Allemand Smaller laat zien, sloten de landen een nucleair non-proliferatieverdrag dat zou leiden tot de definitieve eliminatie van atoomwapens. In werkelijkheid zien we dat deze wapens voortdurend worden geperfectioneerd. Bij conflicten zoals dat tussen Rusland en Oekraïne bestaat het reële gevaar dat de een of de ander zijn nucleaire wapens zal gebruiken.

De oorlogen die de geschiedenis hebben getekend, tonen ons de dwaasheid van een dergelijke handelwijze. Er wordt ten onrechte gezegd dat we de oorlog hebben "gewonnen", maar in werkelijkheid wint niemand een oorlog. Als we denken aan de enorme verliezen die beide partijen in deze conflicten hebben geleden, worden we wel uit die droom geholpen. Het is de tegenstander die de weg aangeeft met de klank van de munten. Omdat het gemakkelijk is om te geloven, dat we, door een gewapend conflict aan te gaan, er veel baat bij zullen hebben, maar we worden over de hele linie misleid. Vaak worden de grote militaristische naties geruïneerd door de wapens die ze gebruiken om hun vijand aan te vallen.

Landen investeren aanzienlijke sommen geld in hun bewapening om zich te verdedigen in geval van een conflict. Maar vaak gaan we vanuit de verdediging in de aanval. Het arsenaal dat men heeft opgebouwd, wordt een echte verleiding die iemand aanmoedigt om niet tevreden te zijn met het verdedigen van zichzelf, maar om zelf de oorlog te verklaren aan zijn tegenstander. Bovendien vormt de hypocrisie van de staten ten opzichte van het Verdrag inzake het niet verspreiden van kernwapens een precedent dat landen die ze niet hebben, aanmoedigt om ze te verkrijgen.

De Vredevorst, onze geliefde Heiland, heeft aanbevolen elkaar lief te hebben, maar we wilden niet luisteren. Het is te simpel en men gelooft een eenvoudige waarheid niet snel. Wij geloven niet in de kracht van het goede, dat echter veel sterker is dan het kwade. Onze geliefde Heiland heeft ons dat bewezen. Door zijn leven aan het kruis te geven, behaalde hij een drievoudige overwinning: op de wereld, op de tegenstander en op de dood. Hij nodigt ons uit om in zijn voetsporen te treden op het pad dat hij voor ons heeft geopend en zo lichtgevend heeft gemaakt door zijn voorbeeld van nederigheid en zachtaardigheid. Niets verzette zich tegen hem, en hijzelf verzette zich niet tegen zijn tegenstanders. Hij hield van hen en hij overwon alles uit liefde. Wat een prachtig voorbeeld heeft hij ons nagelaten!

Het is duidelijk dat men om dit Model te volgen, geloof moet hebben. Het geloof dat de Heer onze verdediger is. Hij is het die toegewijd is om ons te beschermen, maar onder geen beding zal Hij ons wreken. Zijn motto is niet om te straffen, maar het kwade met het goede te vergelden in de overtuiging dat het goede voor altijd zal blijven en dat op een dag het kwaad definitief zal verdwijnen. We kunnen dit al zien aan het voorbeeld van onze geliefde Verlosser. We spreken vandaag de dag nog steeds over zijn aardse taak, over de getuigenis die hij achterliet. Maar het kwaad dat hem werd aangedaan, liet niet veel sporen na. Het werd verzwoegen aan het kruis waar onze geliefde Heiland alles vergaf. Hij betaalde voor de schuldigen. Hij heeft de immense last van onze zonden op zich genomen en als wij dat willen, legt hij zijn gerechtigheid op ons. Hij is voor ons tot zondaar gemaakt, opdat wij in hem zouden worden gerechtvaardigd voor God. Het is het feit van een liefde die zo groot is dat we moeite hebben om het te bevatten.

als haar man haar naar haar bijeenkomsten zou vergezellen, omdat ze weet, dat hij daar troost en hulp zou vinden om zijn vreselijke neigingen te bestrijden. Ze dringt zachtjes aan, maar Albert, slaaf van zijn passie, weigert met haar mee te gaan.

De situatie wordt er niet beter op. Ook voor Helena zou het leven droevig zijn, wanhopig zelfs, als ze niet de hoop op het Koninkrijk van God in haar hart had, en de zekerheid dat op een dag alle mensen hun waardigheid als aardse kinderen van God die ze in Eden hadden verloren, terug zullen krijgen. Ze bidt ernstig tot de Heer om het hart van haar man om te buigen, zodat hij gewonnen kan worden voor de invloed van het goede. Ze ziet dat de Eeuwige zichtbaar over Albert waakt en ze hoopt op de toekomst.

Zo gebeurt het bijvoorbeeld op een morgen dat Albert, als hij in de mijn bezig is met het repareren van een machine, niet merkt, dat er een dodelijk gas ontsnapt in de galerij waar

hij werkt. De plotselinge en heftige reacties van de paarden, hun gehinnik en hun dolle ren naar de uitgang, alarmeren hem. Hij kan zijn kameraden waarschuwen en net op tijd vluchten om aan de dood te ontsnappen.

Helena dankt de Eeuwige met heel haar ziel voor dit nieuwe bewijs van Zijn goddelijke bescherming. Haar geloof groeit en ze verheugt zich al op de gezegende dag waarop haar metgezel gevoelig zal zijn door al deze reddingen! Ze weet heel goed dat hij een ruwe bolster heeft, maar een blanke pit. Hij heeft een goed hart en een gevoeligheid, waar hij zich voor schaamt.

Omdat op dat moment de kleine vergadering van de „Vrienden van de Mens" niet langer een zaaltje heeft om bij elkaar te komen, wordt er besloten een kleine ruimte te bouwen. Alle broeders en zusters in de vergadering gaan met opmerkelijke ijver aan de slag. Al hun vrije uren worden besteed aan de bouw, die snel het goede tempo aanneemt.

Verschillende dingen blijven echter liggen door een gebrek aan competente krachten. De broeders en zusters zeggen tegen Helena: "Ah! als Albert ons maar een paar avonden zou komen helpen, dan konden we alles makkelijk afmaken. Wat een dienst zou hij ons bewijzen! Denk je niet dat hij het zou accepteren?"

Helena belooft te proberen om hem te overtuigen, wetende dat hij altijd klaar staat om zijn naaste te helpen. Inderdaad, Albert aanvaardt het, vooral blij dat hij de gelegenheid heeft om zijn vrouw een plezier te doen; want hij beseft heel goed, dat hij haar veel laat lijden door zijn gedrag en daar zelf ongelukkig door is. Dus stelt hij zijn kennis van ganser harte ten dienste van de kleine vergadering.

Als de ruimte helemaal af is, besluiten ze er een kleine feestelijke bijeenkomst van te maken om deze in te wijden. Iedereen bereidt al naar zijn talent, voor die gelegen-

heid een voorstelling voor, liedjes, muziek, voordrachten, enz., inclusief de drankjes en de hapjes. Ze denken veel aan Albert, die zo vriendelijk was om te helpen bouwen en aan wie ze vooral de dankbaarheid van de vergadering willen laten voelen. Als hij maar zal instemmen om te komen! Dat was ieders wens. Helena weet niet hoe ze het moet aanpakken, om hem te overtuigen, als ze het hem voor zal stellen. Dat Albert ermee heeft ingestemd om te helpen bij de montage en het materiële werk, is één ding. Maar hem zover krijgen dat hij ermee instemt om naar een vergadering te komen, is een heel andere zaak. Ze legt eerst haar verlangen en dat van de anderen voor aan de Eeuwige en wacht op een gunstige gelegenheid om met haar metgezel erover te praten. Op een dag, eindelijk, terwijl ze al haar moed bij elkaar pakt, zegt ze tegen hem: "Albert, zondag gaan we het nieuwe pand inhuldigen met een kleine feestelijke bijeenkomst. De broeders

Dit zijn de waarheden die aan onze leiders moeten worden verteld en hun vooral niet moeten laten geloven dat ze christenen zijn, terwijl ze zich vaak veel slechter gedragen dan heidenen, door oorlog te voeren. Laten we daarom tot die dappere mensen behoren, die goed kunnen getuigen van de waarheid. Onze oogst zal in verhouding staan tot de inspanningen die we hebben geleverd. We zullen niet teleurgesteld worden, maar integendeel beziel raken, want het goede is een eeuwige bron van vreugde en geluk.

Een vriend in voor- en tegenspoed

We ontvingen opnieuw een zeer ontroerend verhaal over een redding, gepubliceerd in *Point de Vue et Images du Monde*. Dit wordt verteld door “Trémolin”, wiens zeer bemoedigende specialiteit de kunst is van het vastleggen van authentieke en opbouwende feiten. Onder de titel “Bobby de Chantemerle” lezen we:

Bobby de Chantemerle is een vreemd personage: van zijn een vader, een wolfshond, heeft hij de rechtopstaande oren en zijn stoere houding, en van zijn moeder griffon zijn grote snor en borstelige wenkbrauwen.

Bobby is een herdershond in een standplaats in de alpen, en is daar de beste vriend van de kinderen die er komen om hun gezondheid te herstellen in de bergen. Hij wacht hen op bij de deur van het hotel, neemt net als zij de kabelbaan, speelt op de bergweiden op de top met die lawaaiïge groep, gaat met de laatste cabine weer mee naar beneden en gaat weer aan zijn werk. De medewerkers van de kabelbaan kennen hem goed en als Bobby toevallig niet aanwezig is voor de laatste afdaling in de avond, laten ze de claxon horen tot de hond arriveert, met glanzende ogen en kwispelende staart.

Maar op een avond kwam Bobby niet om de laatste cabine naar beneden te nemen. We zijn verrast, we toeteren: geen hond. We gaan toch maar naar beneden en onderweg barsten de inzittenden in lachen uit: Helemaal diep onder hen, als de schaduw van de cabine die over de glooiende bergweiden gleed, hadden ze net een hond achter die zwarte vlek aan zien draven en van tijd tot tijd zien stoppen om te blaffen.

Daarna ging het dier weer het bos in. Er werd gedacht, dat hij aan het spelen was, maar de medewerker van de kabelbaan maakte zich zorgen: hij had Bobby herkend en vroeg zich af, waarom de hond lopend naar beneden ging. Beneden aangekomen dachten we er niet meer aan: maar bij de ouders die op hun kinderen zaten te wachten, riepen drie radeloze moeders om hun dochters...

We gingen samen zitten beraadslagen: wat moesten die drie kleintjes daar op de berg waarvan de lariksen van minuut tot minuut donkerder werden? Wilden ze naar beneden lopen? Maar ze hadden toch hun retourtickets... We besloten om hen tegemoet te lopen en de echo's van ons geroep weerklonken overal. Geen antwoord.

Toen we boven kwamen, moesten we de feiten onder ogen zien: de meisjes waren verdwaald. We vormden teams die kriskras door het bos trokken op zoek naar de kinderen. Toen verscheen Bobby.

Een zelig uitziende Bobby: bevuïld en hinkend. Hij kreunde, een poot in de lucht. Had hij zijn poot gebroken? De hond cirkelde om ons heen, jankte, kwam terug, bewoog zich steeds in dezelfde richting: de kant van de helling op. De medewerker van de kabelbaan herinnerde zich dat hij Bobby tijdens de laatste afdaling achter de schaduw van de cabine had zien draven.

“Toen hinkte hij niet,” zei hij. „Trouwens, als Bobby toen echt gewond was, was hij naar huis gegaan. Hij roept ons.”

De anderen haalden hun schouders op: we waren er niet om voor een gewonde hond te zorgen, maar om drie kleine meisjes te vinden!

Maar de medewerker en ik, die wisten hoe we met de hond moesten communiceren, besloten Bobby te volgen. Hij ging op drie poten de steile bergweiden af, stopte steeds om te zien of we wel kwamen, en liep dan weer verder. Op de top van een hoop neergestorte stenen, hield hij plotseling op met hinken, en rende over de stenen naar beneden. Toen hij de bodem bereikte, blafte hij vol vreugde.

We gingen naar beneden en ontdekten de drie verdwaalde meisjes, die achter een rots zaten te huilen. Een van hen had haar enkel verstuikt en de andere twee, niet wetende wat te doen, waren dicht bij de gewonde gebleven, wanhopig zoals je weet dat men is op tienjarige leeftijd. We brachten de kinderen terug naar hun ouders, Bobby dartelde op alle vier zijn poten om ons heen, want hij hinkte helemaal niet meer.

Hondenliefhebbers zullen niet verrast zijn door dit verhaal – wat bovendien absoluut waar gebeurt is. Maar een vraag dringt zich op: deed Bobby alsof hij mank liep, zodat we hem beklagden en hem volgden, of vertelde hij ons dat een van de kleine meisjes iets aan haar been had? Wat zou hij hebben gedaan als ze iets aan haar hoofd had gehad?

Het valt zeker niet te ontkennen dat er in de hersenen van deze bewonderenswaardige viervoetige redders zeer duidelijke manifestaties van intelligentie zijn. Wanneer dieren als vrienden worden behandeld en ze vriendelijkheid voelen van de mensen om hen heen, speelt deze gunstige invloed een grote rol in hun gedrag.

Helaas, wij vinden het jammer te zien dat de mens in het algemeen een heel verkeerde manier van zich gedragen heeft ten opzichte van dieren. Hij beschouwt ze voor zover ze nuttig voor hem kunnen zijn, op de een of andere manier, en doodt ze vervolgens genadeloos. Dit is het geval bij jagers die een sadistisch genoegen vinden in het zien van de dode dieren aan hun voeten. Bovendien wordt een groot aantal dieren alleen gefokt met als enig doel om als voedsel voor de mens te dienen, wat ook zeer schadelijk is voor zijn gezondheid. Hij die een dier groot kan brengen, die ziet dat het aan hem gehecht raakt en die het vervolgens ijskoud kan doden om het op te eten, toont een zeer ellendige mentaliteit, die ongemerkt leidt tot het kunnen doden van zijn naaste in vreselijke conflicten en oorlogen. Deze zijn het bewijs van de verschrikkelijke ontarding die zich heeft ontwikkeld onder de meeste bewoners van de planeet.

Het is heel duidelijk dat we nu het hoogtepunt van deze gang naar onze vernietiging hebben bereikt. Daarom vertellen we graag deze verhalen van dieren die vaak dienen als lessen voor de mensen.

Hoe bestaat het, dat we ons er geen rekenschap van geven, dat de enige weg naar geluk die van achting, toewijding aan de naaste is en van onbaatzuchtige en trouwe liefde, wat ook de beste bron van gezondheid en leven is voor degenen die deze kwaliteiten beoefenen?

Laten we bouwen aan een nieuwe wereld

Ons kantoor in België stuurde ons een artikel uit het tijdschrift *En Marche* N° 1697 getiteld “Undoing the world”, dat gaat over een heldere visie op onze toekomst wat betreft de technologische ontwikkeling van onze samenleving. We reproduceren eerst deze tekst van Julien Marteleur:

De wereld ongedaan maken

In milieukringen vindt het begrip “desinnovatie” zijn weg. Geconfronteerd met komende kenteringen, stellen sommigen voor om een streep te trekken onder de race naar technologische innovatie, die de planetaire hulpbronnen verder uitput. Een utopie?

Sinds het midden van de 19^e eeuw en de komst van het industriële tijdperk hebben mensen een steeds on-

uitwisbaarder stempel gedrukt tijdens hun verblijf op aarde. Onze hectische race naar vooruitgang heeft een nieuw geologisch tijdperk gecreëerd: het Antropoceen. Voor het eerst botst de geschiedenis van onze planeet met die van de vrouwen en mannen die haar bewonen. Pesticiden, smartphones, kerncentrales... De wanorde veroorzaakt door de effecten van menselijke industriële activiteit maakt het voortbestaan van alle soorten steeds ingewikkelder. Naast een klimaatramp bedreigt deze georganiseerde chaos de voedselzekerheid, beperkt de toegang tot vitale en energiebronnen, wat leidt tot plotselinge en gedwongen migraties. We weten dat we de grenzen van ons systeem bereiken. Is het niet tijd om de wereld zoals we die kennen “ongedaan” te maken?

Oorzaken, geen remedies

Het is onwaarschijnlijk dat de technologieën waarvan de mensen nu dagelijks afhankelijk zijn, zelf alleen deze crisis kunnen oplossen. Integendeel, ze zijn eerder de oorzaak van de huidige situatie dan een remedie. Geconfronteerd met deze observatie stellen Alexandre Monnin, Diego Landivar en Emmanuel Bonnet, de auteurs van “Erfgoed en sluiting. Een ecologie van ontmanteling” voor, om te “deïnnoveren” (ophouden met steeds maar vernieuwen), of om te “defuteren”. “Defuteren gaat over het opgeven van een toekomst die al verouderd is. In plaats van te investeren in technologieën en activiteiten die vanuit ecologisch en materieel oogpunt verouderd zijn, mogen ze niet meer worden gebruikt of zo min mogelijk,” leggen ze uit, waarbij ze het voorbeeld van 5G nemen. “Deze technologie is op economisch vlak al bijna ten dode opgeschreven, door de hoge onderhouds- en technologische updatekosten. En ze betekent een “laag” die uiteindelijk zal moeten worden ontmanteld, omdat we op een gegeven moment naar iets “efficiënters” zullen gaan. We kunnen ze net zo goed meteen weg doen!”

José Halloy, natuurkundige en professor aan de universiteit Paris Diderot, werkt al enkele jaren aan de beschikbaarheid van de eerst noodzakelijke grondstoffen die nodig zijn voor onze technologieën. Technologieën die in leven worden gehouden tegen exorbitante kosten, terwijl ze in wezen gedoemd zijn te verdwijnen, omdat er nooit genoeg mijnbouw voor is of zoveel bronnen om ze te winnen dat ze voor onbepaalde tijd kunnen duren. Deze technologieën worden beschreven als “zombies” door de fysicus, die in de eerste regel de beroemde “verbonden objecten” noemt, waarvan er tegen 2050 100 miljard zouden kunnen zijn. Of... Het vliegtuig, dat, naast een rampzalige koolstofvoetafdruk, bij de constructie het gebruik van composietmaterialen vereist die lichter en sterker zijn dan metaal. Maar de effectiviteit van deze materialen heeft zijn hoogtepunt bereikt. Het zal dus binnenkort nodig zijn om nieuwe te “vinden”... Een vicieuze cirkel waar de luchtvaartindustrie moeilijk uit zal kunnen komen.

Land verkennen om ervan af te zien

In deze geest suggereren Alexandre Monnin, Diego Landivar en Emmanuel Bonnet dat het samen gaan van economie en ecologie alleen mogelijk zal zijn na een fase van aanpassing en afstemming van bedrijven ten opzichte van de grenzen van onze planeet. “Er komt een verkenningfase om met elkaar af te stemmen, welke verschillende dingen we zullen moeten opgeven”, waarschuwen ze. Maar “opgeven” mag op geen enkele manier overhaast gebeuren! De drie schrijvers wijzen op een bijzonder actueel voorbeeld: De Europese landen, die hebben aangekondigd dat ze het zonder Russisch gas willen doen met het oog op de oorlog in de Oekraïne, hebben zo snel mogelijk maatregelen moeten nemen om tegen het najaar alternatieve bronnen van energievoorziening te vinden, en vermeerderden het aanbod van vloeibaar gas, een energiebron die bijna twee keer zo vervuilend is als aardgas. Ook de docent-onderzoekers, Monnin, Landivar en Bonnet benadrukken de noodzaak van een “strategie van afzien”, die

en zusters waarderen je toewijding aan hen enorm en ze zouden graag willen, dat je er bij bent. Kom je?” Hij haalt zijn schouders op, zegt niets, kust verstrooid zijn vrouw en gaat weer aan het werk.

Helena wacht twee dagen, hernieuwt haar uitnodiging, maar krijgt slechts een norske reactie, zonder een woord. Toch voelt ze dat haar man diep van binnen het plan niet slecht gezind is, maar ook, dat hij ongelukkig is, overwerkt.

Inderdaad, wat een formidabele strijd wordt er in Alberts hart uitgevochten. Hij is diep geraakt door de broederlijke sfeer die hij heeft gevoeld tijdens de keren dat hij heeft meegewerkt aan het nieuwe pand. Hij kent de theorie van de waarheid, die zijn vrouw hem vaak heeft beschreven. Hij weet ook dat Helena zonder deze kracht, die zij altijd uit de samenkomsten van het Koninkrijk van God heeft geput, nooit in staat zou zijn geweest om de smart en de moeilijkheden te verdragen

die hij haar ondanks zichzelf bezorgt. Aan de andere kant voelt hij zich zo geketend aan zijn gewoonten dat hij aarzelt om het pad van zijn vrouw te bewandelen. Hij wikt en weegt de enorme inspanningen om een echte broeder te worden. Hij zegt tegen zichzelf: Of je gaat naar deze bijeenkomst en je verandert, of je gaat niet en je gaat door met het dwaze leven dat je naar het graf voert. Het probleem is zo moeilijk voor hem, dat hij meerdere nachten niet kan slapen. Tijdens deze slapeloosheid passeert alles voor zijn ogen, de verzakingen die hij het hoofd moet bieden, de reacties van sommige van zijn kameraden, de spot, het gejoel, waarschijnlijk op de zwarte lijst te staan, allerlei dingen die als onoverkoombare bergen voor hem staan: niet meer drinken, niet meer roken, niet meer naar het cabaret, geen bijval meer van zijn collega's. In plaats daarvan de vergaderingen volgen met zijn vrouw! De strijd is echt groot voor Albert! Helena begrijpt de gigantische

strijd van haar metgezel en steunt hem met heel haar ziel in gebed, zodat het goede in hem zal zegevieren.

Zaterdagavond breekt aan. Helena heeft nog geen bevestigend antwoord gekregen van haar man. Ze vraagt: “Albert, zal ik je zondagse kleren te voorschijn halen?” Het antwoord duurt wat langer, en dan hoort ze een vaag gemopper: “Doe maar wat je wil.” Voor Helena is dat de voorbode van de overwinning, waarop zij in haar hart tijdens een slapeloze nacht had gehoopt.

Bij het ochtendgloren staat Hélène op, bereidt een overvloedig ontbijt en hoort haar metgezel tot haar immense vreugde opstaan. Aan tafel zegt hij geen woord, maar hij heeft zijn zondagse kleren aangetrokken. Dan trekt hij zijn jas aan en volgt haar, nog steeds zonder wat te zeggen.

De gang naar het zaaltje lijkt Helena lang, omdat ze zich verheugt om met Albert in de vergadering te verschijnen en te genieten

van hun vreugdevolle verbazing. Ze weet dat ze deze overwinning te danken heeft aan de Eeuwige en aan de gebeden van de kleine goddelijke familie.

De dag verstrikt in een ontspannen familiale sfeer die goed is voor iedereen. De ontmoeting is zeer waardig, doordrenkt van grote dankbaarheid voor de gezegende plek die de Heer aan de zijnen heeft gegeven en voor de ijver die door een ieder is getoond. Daarna wordt er samen een bescheiden maaltijd genuttigd. Albert zegt niet veel, maar hij heeft meerdere keren tranen in zijn ogen, zo ontroerd is hij door de genegenheid die hem wordt betoond. De avond breekt snel aan. Allen keren terug naar huis, verrijkt met gezegende indrukken en vol goede voornemens om ze na te leven.

Albert en Helena keren een beetje stil terug naar huis. De jonge vrouw durft haar man nauwelijks te ondervragen over zijn indrukken, maar er straalt een rust van hem

zich ook moet bekommeren om de gevolgen. "Laten we zeggen dat je een luchtvaartmaatschappij sluit, omdat de meerderheid van haar activiteiten onverenigbaar is met de grenzen van de hulpbronnen van de planeet. Wat doen we met de bagageafhandelaars, met de piloten? Een heel netwerk van afhankelijke mensen moet geholpen en begeleid worden. Een ander voorbeeld zijn de privézwembaden. Wij steunen een regio die wil dat haar inwoners die opgeven vanwege de watertekorten. Maar zo'n maatregel zou een einde maken aan het werk van honderden loodgieters, zwembadspecialisten en importeurs, fabrikanten, installateurs... We moeten collectief protocollen voor dat afzien opstellen, voordat we deze banen afstoten."

Een reële utopie

Een andere vraag rijst: hoe kan deze "afbouw" worden uitgevoerd zonder de weloverwogen toestemming van de bevolking te verkrijgen, die het nodig zal hebben te voelen dat de behoeften die zij voor zichzelf heeft gecreëerd, verzekerd zijn? Zijn we klaar om een bepaalde visie op de toekomst af te schrijven? Dat we zijn, waar we nu zijn, komt waarschijnlijk, omdat we gewend zijn om onze dromen waar te maken. Zo zeer zelfs dat terugkeren naar een zekere vorm van een normale toestand, technologische soberheid, voor ons wel sciencefiction lijkt. Kan de utopie daarom wel een terugkeer tot werkelijkheid worden?

De bovenstaande zinnige gedachten zijn voor ons van groot belang geweest, omdat ze afkomstig zijn van mensen die nadenken. Inderdaad, onze samenleving heeft technologie geproduceerd, veel technologie. Toen de mens tot de zonde verviel, werd het vonnis uitgesproken. Hij kreeg te horen: "De aarde zal vervloekt worden vanwege jou. Het is met grote moeite dat je er je voedsel uit zult halen..." Gen. 3: 17. Al snel werd de mens geconfronteerd met de noodzaak om te werken om te overleven. Oorspronkelijk waren de middelen om dit werk te volbrengen heel erg primitief en werden er inspanningen geleverd om de gereedschappen te verbeteren en te perfectioneren. We maakten machines,

er verscheen mechanisatie, daarna automatisering, informatica en robotica met kunstmatige intelligentie. Al deze voorzieningen klinken prachtig; maar zoals Julien Marteneur opmerkt, heeft vooruitgang in de technologie een grens en het lijkt erop dat deze is bereikt.

Daarnaast moeten we nadenken over de overlast die deze productie- en exploitatietechnieken veroorzaken. De verschillende soorten vervuiling van lucht, water, bodem, planten, enz., lawaai, schade aan mens en dier. Bovendien zijn minerale en andere grondstoffen binnenkort uitgeput. We worden geconfronteerd met een probleem dat vanuit menselijk oogpunt onoplosbaar is en de auteurs van dit artikel zijn zeer optimistisch in het uitdrukken van de wens om af te bouwen om te overleven. In werkelijkheid zijn de moeilijkheden veel breder en beperken deze zich niet tot het feit dat we in grote mate te veel belang hebben gehecht aan de technologie in vergelijking met de andere aspecten van het menselijk leven. Maar zonder verder te gaan, laten we eerst dit aspect van het probleem onderzoeken. Isaac Asimov, een Russisch-Amerikaanse schrijver, zei: "Een beschaving die technologie produceert, maar geen wijsheid, zal sterven en zal de wereld meenemen." Dit is een grote waarheid en dat is wat er met ons gebeurt. We moeten erkennen dat we veel meer belang hebben gehecht aan middelen dan aan doelen, in alle sectoren van menselijke activiteit. Technologie heeft ons gefascineerd, het heeft ook ons leven op veel gebieden gemakkelijker gemaakt, maar tegen welke prijs!

Naast de schade die onze industrie aanricht, moeten we ook bedenken dat onze economie gebaseerd is op productie en consumptie. Als we de beslissing nemen om af te bouwen, zullen veel banen verdwijnen, zoals Julien Marteneur opmerkt, en wat gebeurt er met de economie? Zoals we kunnen zien, is onze samenleving niet klaar voor een dergelijke verandering. Daarom zullen we de wereld niet moeten vernieuwen of afbouwen; of beter gezegd, er zal geen noodzaak zijn om dit te doen, omdat onze samenleving vanzelf zal instorten. Dit is wat de Bijbel ons aankondigt. Onze wereld zal

wegzinken in een ongekende rampspoed die zal plaatsvinden als tegenwaarde van onze manier van doen.

Want het is niet onze neiging tot materialisme die als enige in het geding is, de mentaliteit van de mens speelt in deze zaak een grote rol. Door de zondeval hebben we ons afgekeerd van onze Schepper, de Eeuwige. Daarom is het een illusie om te hopen de zegen te ontvangen als oogst van ons ongelukkige zaaien. En aangezien we in het algemeen veel meer oogsten dan we hebben gezaaid, zal de gelijkwaardigheid van onze handelwijze worden afgemeten aan wat we hebben geproduceerd. En zo moet het ook. God die liefde is, weerhield de mens er echter niet van om het loon van zijn zonde te ontvangen. Waarom? Want we zouden niets geleerd hebben als we gespaard waren gebleven voor de gevolgen van onze fouten. We weten echter dat ook al heeft de Eeuwige toegestaan dat gelijkwaardigheden zich zonder zwakte manifesteren, Hij aan de andere kant ook een losprijs heeft geboden die de ware oplossing is voor ons probleem, net als voor alle andere waarmee we worden geconfronteerd. Onze geliefde Heiland gaf zijn leven zodat we ons eigen leven konden vinden. Het is een daad van onpeilbare liefde om de plaats van de schuldige in te nemen en voor hem het loon van de zonde te verdragen, zoals onze Heer Jezus Christus deed.

Wat gedaan moet worden om uit de vicieuze cirkel van de vloek te komen, is niet het afbouwen van de wereld, maar het maken van een nieuwe wereld gebaseerd op naastenliefde en met de universele wet van het altruïsme als principe. Om te overleven in deze nieuwe stand van zaken, zal het nodig zijn om ons karakter te veranderen, het egoïsme verlaten en altruïstisch worden. Dit zal mogelijk zijn vanwege het offer van Christus die, nadat hij onze losprijs met zijn leven heeft betaald, alle mensen rechtvaardigt opdat zij in staat zouden zijn om goede gevoelens te cultiveren en een duurzaam leven te bereiken. De dood en het daarmee gepaard gaande lijden zullen plaats moeten maken voor het eeuwige leven voor de mens in de gelukzaligheid van het Koninkrijk van God.

uit die haar doet hopen op het beste voor de toekomst!

Wat Albert betreft, zijn beslissing is genomen: hij wil veranderen, en hij zal veranderen. Resultaat: de volgende ochtend geen stop meer bij het café. Hij bereikt de mijn linea recta vanuit zijn huis. Bij de mijn weigert hij zijn deel te betalen voor de drank van de dag. Zijn kameraden zijn stomverbaasd: wat is er aan de hand? Is hij ziek? Heeft zijn vrouw hem voor haar zaak gewonnen? Ze weten niet wat ze moeten denken, in de hoop echter dat deze plotselinge ommekeer, die hen ergert, niet blijvend zal zijn! 's Middags geen wijn meer in het oude ouderlijk huis waar hij nog steeds eet, omdat dat dicht bij zijn werk is. Zijn ouders huilen van vreugde. 's Avonds keert hij blij terug naar huis en omhelst zijn lieve vrouw hartelijk.

Het is duidelijk dat de strijd zwaar is, heel zwaar. Het kost Albert een verdubbelde energie om vol te houden. Zijn kameraden doen er alles aan om hem ten val te brengen. Spot en gejoel hebben geen effect, ze proberen verleidingen. Ze roken onder zijn neus. Albert bidt tot de Eeuwige om hem te steunen, wetende dat hij op de goede weg is en dat alleen zijn trouwe volharding een goede getuigenis aan deze mannen kan geven. Aan degene die het gemeenste bezig is om hem te laten bezwijken, geeft hij op een dag zijn aansteker als teken van vriendschap. Dit gebaar treft die man zo, dat hij ermee ophoudt hem te bestrijden.

Alberts gezondheid wordt wonderbaarlijk beïnvloed door zijn inspanningen. Hij rookt niet meer en hij drinkt geen wijn meer, hij komt niet meer zo laat thuis, en het resultaat is: geen astma-aanvallen meer! De jonge mijnwerker is een beetje vermagerd, maar hij voelt dat hij op de weg naar het leven is, blij met de geweldige steun die zijn geloof in de Eeuwige hem in zijn strijd heeft gegeven.

Alberts bazen zijn zo getroffen door zijn gedragsverandering dat ze hem meer verantwoordelijkheden geven. Zijn kameraden hebben nu een respectvolle genegenheid voor hem en leggen hun problemen en moeilijkheden vaak aan hem voor.

Helena voelt zich opleven en weet niet hoe ze haar dankbaarheid moet tonen aan de Eeuwige die dit wonder heeft verricht! Tijdens de vakantie van Albert sprak hij de wens uit om samen met zijn vrouw mee te werken in een van de stations van het Koninkrijk van God. Daar beleeft hij gezegende en gelukkige dagen, zich enorm bevoorrecht voelend om te mogen werken in een van die gezegende

plaatsen, waarover Zacharia sprak, zeggende dat men een klein begin niet moet minachten. Hij weet ook dat de ogen van de Eeuwige gericht zijn op deze eerste bouwstenen van Zijn Koninkrijk dat zal worden gesticht voor het geluk van de hele mensheid.

Na dit gezegende verblijf groeit Alberts geloof. Hij raakt meer en meer gehecht aan de goddelijke familie en verspreidt in zijn vrije tijd het goede nieuws van het Koninkrijk van God in zijn omgeving.

Albert heeft dertig jaar in de mijn gewerkt. Hij is met pensioen, wat voor hem gezegende uitzichten opent, en hij veel actiever kan werken aan de vestiging van het Koninkrijk van God op aarde samen met zijn dierbare vrouw. Het is dus met vreugde, dankbaarheid en ontroering dat hij voor de Eeuwige deze woorden zingt van een lied waar hij speciaal van houdt:

Gij hebt mij mijn ellende ontnomen,

U zei teder tegen mij:

"Kom aan het hart van je Vader,

Je zult mijn kind zijn!"

Albert voelt elke dag het vurige verlangen in zich groeien om een waardig en trouw kind van God te worden, een zoon van die Vader die zo goed is en die hij heeft leren kennen, liefhebben, respecteren en met heel zijn ziel vereren.

Korte kroniek van het Rijk der Gerechtigheid

Het einde van het jaar nadert met rasse schreden. Het is tijd voor ieder van ons om de balans op te maken van het jaar dat ten einde loopt. We moeten zeker veel tekortkomingen erkennen en daarom het oneindige geduld van de Eeuwige jegens ons waarderen. We zijn er nog steeds, het is zeker niet het feit van onze persoonlijke verdiensten, maar die van de goddelijke barmhartigheid. De tijd verstrijkt echter en we komen steeds dicht bij de dag van bevrijding voor alle mensen. Gods volk moet bereid zijn om een overtuigende en overtuigende getuigenis te geven van de goedheid van de Eeuwige, van Zijn macht. Want, ook al heeft Hij tot op de dag van vandaag grenzeloos geduld getoond, zal Hij niet aarzelen om de belofte te vervullen, zoals de apostel Petrus ons leert. Laten we daarom bij hen horen die met alle kracht van onze ziel aan deze gebeurtenis meewerken, tot zegen van alle mensen.

Tijdens deze maand december zullen we de vreugde hebben om samen te komen om de geboorte van onze dierbare Heiland op aarde

te vieren. We zijn blij hier de samenvatting te kunnen weergeven van een uiteenzetting die de trouwe Dienaar van God in zijn tijd gaf voor het Kerstfeest:

"Elk jaar, wanneer we opnieuw de woorden van onze tekst horen: 'Wees niet bevreesd, want ik verkondig u grote blijdschap, dat vandaag in de stad van David een Verlosser voor u is geboren, die is Christus, de Heer', dan wekt dat in ons hart trillingen van alle gevoelige snaren van onze ziel. Dat is omdat de woorden van onze tekst de meest geconcentreerde essentie vertegenwoordigen van alle machten van oneindige liefde van de Eeuwige en Zijn geliefde Zoon ten bate van de mensen...

We hebben geen zichtbare demonstraties, dus we hebben de nodige geestelijke kracht nodig om alles wat de geboorte van de Heiland in Bethlehem voor ons betekent, te kunnen begrijpen, voelen en realiseren voor onze redding en ook voor onze samenwerking. Het gaat om het ontwikkelen van ons geloof, het geloof van Simeon, Anna de profetes en de weinige andere getrouwe kinderen van God die in het kleine kind dat hun werd aangeboden, de Redder van de wereld konden onderscheiden.

De wijzen uit het Oosten hadden nog minder kennis. Maar ondanks alles waren ze in staat om te begrijpen dat in deze koning van de Joden die geboren zou worden, redding voor alle volken besloten lag. Zij dachten er niet dat gevoel in hun hart diep over na, en daarom konden zij ook door de Eeuwige worden gebruikt om bij Herodes te getuigen en vervolgens de reden van hun geloof aan Maria en Jozef te geven. En omdat hun harten diep geraakt waren, vol achting en waardering, wilden ze niet met lege handen komen. Ze brachten koninklijke geschenken mee, en konden dus vanwege hun gevoeligheid en respect worden gebruikt om Jozef en Maria genoeg te geven om naar Egypte te gaan en daar te wonen tot de dood van Herodes.

Maria vertrouwde zich volledig toe aan de Heer. Ze had niets anders in haar hoofd dan de beloften van de Heer vervat in het boek van de profeet Jesaja, en dit gaf haar een diep verlangen om zichzelf geheel aan de Eeuwige te wijden. Zij kon dus ook op een prachtige manier gebruikt worden. De immense eer die haar aldus werd verleend, ging uiteraard gepaard met zeer diepgaande beproevingen, maar zij overwon ze zegevierend met de hulp van de Heer.

Onze lieve Heiland moest de belofte vervullen die al in de Hof van Eden aan onze

eerste voorouders was gedaan, dat het zaad van de vrouw de kop van de slang zou verpletteren, zodat de mensen op een dag niet langer gebeten zouden worden door de beet van zonde en vernietiging. Niemand van de mensen zou ooit de kop van de slang hebben kunnen verpletteren. Het was noodzakelijk dat degene zou komen die als enige in staat was om deze kracht en deze heerlijkheid op te brengen, en die dat op een onberispelijke, perfecte manier verwezenlijkte.

Niets was onze dierbare Heiland te zwaar om de redding van de arme mensheid te verzekeren. Hij leerde gewillig en van ganser harte gehoorzaamheid door de dingen die hij moest lijden. Het verslag van zijn lijdensweg in Gethsémané en de verschrikkelijke momenten van de kruisiging laat zien hoe smartelijk zijn dood als Verlosser op Golgotha was. En toch, zoals we vaak hebben gedacht, was het veel minder erg dan het moment toen het er om ging zich van zijn Vader af te scheiden en de vernietiging van zijn bestaan als een hemels wezen te ondergaan, om op aarde geboren te worden als mensenzoon.

Wat een onpeilbare, onuitsprekelijke nederigheid van de kant van onze lieve Verlosser! Wie van ons zou zijn situatie als mens met al zijn ervaringen willen opgeven, en terugkeren naar zijn toestand als embryo, om wedergeboren te worden als een heel klein kind?

Het werk dat gedaan moet worden is aanzienlijk, maar het ware geloof is veel krachtiger, omdat het in staat is om alle bergen te verzetten. Ook al zijn de obstakels die we voor ons hebben immens, zullen ze daarom toch als schaduwen vallen voor het trouwe volk van God, en de Eeuwige zal Zijn macht en heerlijkheid op een grandioze manier door Zijn volk manifesteren. We moeten daarom weldra klaar zijn om ons te laten gebruiken tot eer van God als openbaring aan de mensheid."

Wij wensen ieder van onze dierbare broeders en zusters en lezers toe dat deze indrukken voordelig kunnen worden gebruikt om een karakter te vormen dat waardig is om de goddelijke beloften te beërven, tot eer van de Eeuwige en onze geliefde Verlosser.

Voor België: 11, rue de la Bassette - 1330 Rixensart, Tel. 02/6535020.

Voor Nederland: Lotte Beesestraat, 71 - 2331 KG Leiden. Tel. 06-51156491.

Uitgever: De Engel van de Heer, Filantr. Ver. Verantw. Opsteller: Ph. Miguet, CH-1236 Cartigny Drukkerij Villière, 74160 Beaumont, Frankrijk.